

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 538

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 iulie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 724 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2-3	Decizia nr. 748 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă	9-10
Decizia nr. 726 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	3-5	Decizia nr. 752 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 736 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală.....	6-7	Decizia nr. 763 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	11-12
Decizia nr. 747 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 764 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. I) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	13-14
		Decizia nr. 765 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 724

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor dispozițiilor „art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, excepție ridicată de Dumitru Ionescu și Ioana Ionescu în Dosarul nr. 2.165/269/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde personal Dumitru Ionescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente pentru susținerea excepției de neconstituționalitate. Acesta susține, în esență, că termenul de un an, prevăzut de art. 11 din Legea nr. 554/2004 pentru introducerea unei cereri în anulare a unui act administrativ individual, ar trebui circumstanțiat în funcție de natura dreptului pretins a fi vătămat prin acel act. Astfel, în cazul vătămării unui drept de proprietate asupra unui bun imobiliar, căruia îi corespunde un drept la acțiune imprescriptibil, acest termen de introducere a cererii în contencios administrativ ar trebuie să fie la rândul său tot imprescriptibil, întrucât vătămarea pretinsă poate apărea după o perioadă de timp mai mare de un an de la data comunicării actului respectiv sau a luării lui la cunoștință. Susține, în acest sens, că este încălcat principiul egalității în drepturi și solicită, în consecință, admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în principal, deoarece autorul excepției tinde, prin criticile formulate, la modificarea textului de lege criticat, ceea ce nu aparține competenței Curții Constituționale. În subsidiar, apreciază că prevederile art.11 din Legea nr. 554/2004 nu contravin normelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.165/269/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dumitru Ionescu și Ioana Ionescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă ca tardiv introdusă o acțiune în anulare parțială a unui certificat de atestare a dreptului de proprietate.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

În motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din cuprinsul încheierii de sesizare și al motivării scrise a autorilor excepției, se arată că dispozițiile de lege criticate înfrâng principiul egalității în drepturi, garantat de art. 16 alin. (1) din Constituție. În opinia acestora, pentru a se îndepărta pretinsa neconstituționalitate, art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, care reglementează termenul de introducere a acțiunii în anulare a unui act administrativ, „ar trebui să prevadă ca în cazul litigiilor care privesc drepturi imprescriptibile și termenul de atacare a actului administrativ să fie imprescriptibil”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 11 din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale, deoarece acestea nu conțin norme prin care s-ar crea privilegii sau discriminări, ci se aplică unitar tuturor celor aflați în ipoteza prevăzută de lege. Principiul egalității presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, iar situațiile în mod obiectiv diferite justifică, chiar din punct de vedere constituțional, un tratament juridic diferit. Astfel, subiectul de drept al actului administrativ unilateral este într-o situație juridică diferită față de terțul vătămat într-un drept al său ori interes legitim, ceea ce explică tratamentul juridic diferit aplicabil celor două categorii de subiecte de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorilor, îl constituie dispozițiile „art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate și completate prin art. I pct. 16 și 17 din Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. În realitate, obiectul excepției se rezumă doar la prevederile alin. (1) și (2) ale art. 11 din Legea nr. 554/2004, deoarece numai aceste texte au constituit temeiul legal al respingerii ca tardiv introduse a acțiunii în anulare formulate de autorii excepției, iar critica de neconstituționalitate vizează doar conținutul juridic al acestora. Prin urmare, Curtea Constituțională va examina pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) din Legea

contenciosului administrativ nr. 554/2004, care au următoarea redactare:

„(1) Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual, a unui contract administrativ, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la:

a) data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă;

b) data comunicării refuzului nejustificat de soluționare a cererii;

c) data expirării termenului de soluționare a plângerii prealabile, respectiv data expirării termenului legal de soluționare a cererii;

d) data expirării termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), calculat de la comunicarea actului administrativ emis în soluționarea favorabilă a cererii sau, după caz, a plângerii prealabile;

e) data încheierii procesului-verbal de finalizare a procedurii concilierii, în cazul contractelor administrative.

(2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după caz.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Dumitru Ionescu și Ioana Ionescu în Dosarul nr. 2.165/269/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 726

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor,

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Autorii excepției consideră că textele de lege menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în realitate autorii excepției sunt nemulțumiți de soluția juridică prevăzută de art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în sensul că termenul legal pentru introducerea cererilor privind anularea unui act administrativ individual ar trebui să fie diferențiat pe criteriul prescriptibilității sau imprescriptibilității dreptului pretins a fi vătămat.

Or, asemenea susțineri, care vizează, practic, modificarea unei soluții legislative în sensul dorit de autorul excepției, nu pot avea caracterul unor veritabile critici de neconstituționalitate. Totodată, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. În consecință, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 20.605/299/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 810D/2008, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor”, excepție ridicată de Gogu Marius Valentin în Dosarul nr. 10.565/231/2007 al Judecătoriai Focșani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a celor două cauze, având în vedere identitatea de obiect a acestora.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 810D/2008 la Dosarul nr. 506D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 20.605/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat din oficiu Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Prin Încheierea din 11 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 10.565/231/2007, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor”.**

Excepția a fost ridicată de Gogu Marius Valentin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, invocată din oficiu de Judecătoria Sectorului 1 București, instanța de judecată arată, în esență, că dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care stabilesc competența materială a judecătoriei pentru soluționarea plângerilor contravenționale, contravin prevederilor art. 52 alin. (1) și (2) și art. 126 alin. (6) teza înțâi din Constituție, deoarece instituie o excepție nepermisă de Legea fundamentală în ceea ce privește controlul judecătoresc al actelor administrative. Prin Decizia nr. 349/2003, Curtea Constituțională a calificat expres procesul-verbal de contravenție ca fiind „act administrativ de constatare”. Ca atare, devin aplicabile prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție în temeiul cărora competența verificării legalității tuturor actelor administrative, cu excepțiile expres și limitativ stabilite de însuși legiuitorul constituent, aparține instanței specializate de contencios administrativ. Pe de altă parte, condițiile și limitele exercitării dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică se stabilesc, conform art. 52 alin. (2) din Legea fundamentală, prin lege organică. Or, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu are un astfel de caracter, o ordonanță de guvern simplă neputând reglementa în domeniul legilor organice. În plus, art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 — legea organică în materie — nu enumeră și judecătoria ca instanță competentă în domeniul exercitării controlului de legalitate al tuturor actelor administrative, cu excepția celor expres prevăzute de Constituție.

În Dosarul nr. 810D/2008, autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 îngrădesc liberul acces la justiție al petentului, prin aceea că îl supun la cheltuieli ocazionate de deplasarea în altă localitate și favorizează în același timp agentul constatat, deoarece litigiul revine spre soluționare instanței de judecată din raza sa teritorială. Arată, în acest sens, că procedura de soluționare a plângerilor contravenționale este calificată drept o procedură de contencios administrativ. Aplicându-se prevederile art. 8 din Codul de procedură civilă — dreptul comun în materia contenciosului administrativ sub aspectul competenței teritoriale —, rezultă că în astfel de cauze competența de judecată aparține fie instanței din capitala țării, fie celei de la reședința județului unde își are domiciliul reclamantul. Or, petentul din plângerea contravențională nu

beneficiază de acest drept, fiind afectate principiul egalității și liberul acces la justiție.

Judecătoria Focșani, exprimându-și opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată în Dosarul nr. 810D/2008, apreciază că aceasta este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu îngrădesc accesul liber la justiție, „atât timp cât petentul a solicitat, conform precizărilor din plângere, judecarea în lipsă”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 sunt constituționale. Acestea nu aduc atingere dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică, prevăzut de art. 52 din Constituție, și nu contravin nici prevederilor art. 126 alin. (6) din aceasta, în condițiile în care alin. (2) al aceluiași articol dispune că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. În plus, art. 34 din ordonanța criticată prevede că „Hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului”.

Totodată, textul de lege criticat nu poate fi disociat de cel al art. 32 alin. (1) din ordonanță, care a fost declarat neconstituțional prin Decizia nr. 953/2006 a Curții Constituționale, fapt pentru care se apreciază că dispozițiile art. 32 alin. (2) nu corespund exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice, sub aspectul accesibilității și previzibilității acestora.

Menționează, de asemenea, că nu este contrară principiului egalității în fața legii atribuirea către judecătoria locului săvârșirii faptei a competenței de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, aceasta reprezentând o aplicare a principiului *specialia generalibus derogant*, dar și a prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. În plus, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează regimul juridic al contravențiilor, procedura aplicabilă fiind una specială, derogatorie de la normele dreptului comun, iar nu procedura contenciosului administrativ. Textul de lege criticat nu îngrădește nici liberul acces la justiție al persoanelor interesate, deoarece, pe de o parte, acesta instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și aplicare a sancțiunii, iar pe de altă parte, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea contravențională poate fi atacată cu recurs la secția de contencios administrativ a tribunalului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001. În Dosarul nr. 810D/2008, Curtea Constituțională a fost sesizată, prin încheiere, cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor”, însă, din motivarea autorului excepției, rezultă că obiectul acesteia se rezumă în realitate la prevederile alin. (2) ale art. 32 din ordonanța menționată, care au următorul cuprins: „(2) *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (1) care consacră liberul acces la justiție, ale art. 52 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 126 alin. (6) teza întâi privind garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat pe calea excepției de neconstituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale invocate și în prezenta cauză.

Prin Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Curtea, respingând excepția, a constatat, în esență, că textul de lege criticat nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești, exprimând chiar o aplicare a principiului *specialia generalibus derogant*. Prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării, în condiții optime, a acestor drepturi constituționale, astfel că nu se poate pretinde încălcarea art. 126 alin. (6) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 20.605/299/2007 și de Gogu Marius Valentin în Dosarul nr. 10.565/231/2007 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile legale criticate creează o discriminare nejustificată, deoarece plângerile împotriva anumitor acte administrative se soluționează potrivit Legii nr. 554/2004, iar împotriva altor acte administrative, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 349 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 6 noiembrie 2003, că persoana împotriva căreia s-a întocmit procesul-verbal de constatare a contravenției nu este pusă în fața unui verdict definitiv de vinovăție și de răspundere, ci doar în fața unui act administrativ de constatare, ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. S-a mai reținut cu același prilej că, din punctul de vedere al agentului constator, această persoană este vinovată și responsabilă, iar procesul-verbal întocmit are, până la rămânerea lui definitivă, caracterul unui act administrativ de constatare. Or, aceasta nu poate duce la concluzia susținută de autorul excepției că soluționarea cauzelor privind contestarea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții ar trebui să urmeze regulile procedurale specifice contenciosului administrativ, reglementate prin Legea nr. 554/2004.

Cât privește critica de neconstituționalitate a textului de lege atacat față de prevederile art. 52 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 81 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 7 martie 2007, că „normele constituționale invocate conferă persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ, dreptul de a se adresa instanței pentru recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, însă în condițiile și în limitele stabilite prin lege organică. Or, în cauza de față este criticată o ordonanță a Guvernului ce reglementează regimul juridic al contravențiilor, procedura aplicabilă fiind una specială, derogatorie de la normele dreptului comun, și nu procedura contenciosului administrativ. De altfel, domeniul contravențional, spre deosebire de contenciosul administrativ, nu se regăsește printre cele strict și limitativ prevăzute de art. 73 alin. (3) din Constituție, în privința cărora legiferarea are loc numai prin lege organică”.

Având în vedere că în jurisprudența indicată Curtea Constituțională a răspuns tuturor criticilor de neconstituționalitate formulate și în prezenta cauză, se constată că atât soluțiile pronunțate prin deciziile la care s-a făcut referire, cât și considerentele ce au stat la baza lor își păstrează valabilitatea și în această cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 736

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 332 alin. 4
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dragoș Șerban Gurău, Cornelia Hogeș și Societatea Comercială „Makinvest Com” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 5.428/233/2007 al Tribunalului Galați — Secția penală.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autoarei excepției Societatea Comercială „Makinvest Com” — S.R.L. din Galați, domnul avocat Petrișor Gabriel Irimia, din cadrul Baroului Galați, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, acesta solicită admiterea excepției astfel cum a fost formulată, expunând motivele de neconstituționalitate susținute în fața instanței de judecată.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 117/R/25 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 207/44/2008, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Dragoș Șerban Gurău, Cornelia Hogeș și Societatea Comercială „Makinvest Com” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 5.428/233/2007 al Tribunalului Galați — Secția penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care „se înțelege că actul procesual obligatoriu al verificării competenței instanței și regulării sesizării a acesteia este supus controlului, exclusiv în cazul desesizării”, așadar prin aceea că prevăd posibilitatea recursului numai împotriva hotărârii prin care instanța se desesizează, nu și împotriva încheierii prin care instanța respinge cererea de desesizare, care nu poate fi atacată cu recurs decât odată cu hotărârea asupra fondului cauzei. Chiar dacă există posibilitatea controlului judiciar asupra hotărârii ce se va pronunța în cauză, „aceasta produce o mare întârziere în soluționarea procesului penal, ceea ce semnifică [...] încălcarea cerinței termenului rezonabil [...]”. Se susține că această procedură conduce la o „situație de favorizare a funcției acuzării în procesul penal și defavorizării funcției apărării, ceea ce este de natură a înfrânge cerința egalității armelor, componentă importantă a dreptului constituțional la un proces echitabil”. În sfârșit, se susține că normele criticate încalcă dreptul la un recurs efectiv, cu referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv cauza *Saez Maeso împotriva Spaniei*, 2004.

Curtea de Apel Galați — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Faptul că normele criticate nu prevăd posibilitatea atacării separate cu recurs a încheierii prin care s-a respins cererea de restituire a cauzei la parchet nu aduce atingere dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil câtă vreme această încheiere poate fi atacată o dată cu fondul, instanța superioară urmând să aprecieze dacă cererea de restituire a dosarului la organul care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia, a fost pe nedrept respinsă. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300 și art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— art. 300: „*Instanța este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare.*”

În cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia.”;

— art. 332 alin. 4: „*Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.”*

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești. De asemenea, autorii excepției consideră că textele de lege criticate încalcă și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, dreptul la un recurs efectiv, precum și art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la

Convenție, privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate în prezenta cauză, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și față de critici asemănătoare.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 285 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, și Decizia nr. 591 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.062 din 28 noiembrie 2005, respingând excepția invocată, Curtea a statuat că dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală nu sunt contrare prevederilor art. 21, 24 și 129 din Constituție. Curtea a reținut că, potrivit art. 126 și art. 129 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac. Acest mod de reglementare a exercitării căilor de atac împotriva încheierilor se justifică prin necesitatea de a se asigura celeritatea procesului penal într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane „la judecarea în mod

echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale”.

De asemenea, Curtea a reținut că nu sunt încălcate nici prevederile art. 21 din Constituție, deoarece legea asigură accesul persoanelor interesate la justiție, prin reglementarea posibilității exercitării recursului împotriva încheierilor pronunțate de instanță, odată cu exercitarea recursului împotriva sentinței sau a deciziei atacate.

În ceea ce privește invocarea, în susținerea excepției, a încălcării dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv, s-a reținut că textele legale criticate nu opresc părțile interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

Curtea a mai constatat că nu sunt încălcate nici prevederile art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece acestea se referă la situațiile în care instanța de judecată a pronunțat o hotărâre de condamnare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în ceea ce privește art. 300 din Codul de procedură penală în raport cu care nu au fost formulate critici distincte.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dragoș Șerban Gurău, Cornelia Hogeș și Societatea Comercială „Makinvest Com” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 5.428/233/2007 al Tribunalului Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 747

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eugen Popp în Dosarul nr. 8.001/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că textul legal criticat nu încalcă dispozițiile

constituționale invocate, modalitatea de reglementare a acestuia fiind o opțiune a legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.001/2007, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Eugen Popp în cauza ce are ca obiect judecarea cererii de revizuire formulate de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 121 alin. (3), art. 129 și art. 124 alin. (2) din Constituția României și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prevăd curgerea termenului de revizuire de la pronunțarea hotărârii a cărei revizuire se cere, și nu de la comunicarea acestei hotărâri, ceea ce face ca procesul să nu fie echitabil, iar calea de atac menționată să nu fie efectivă.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eugen Popp în Dosarul nr. 8.001/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti:*

1. În cazurile prevăzute de art. 322 pct. 1, 2 și 7 alin. 1, de la comunicarea hotărârilor definitive, iar când hotărârile au fost date de instanțe de recurs după evocarea fondului, de la pronunțare; pentru hotărârile prevăzute la pct. 7 alin. 2 de la pronunțarea ultimei hotărâri”.

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 124 alin. (2) referitoare la înfăptuirea justiției și art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac. De asemenea, se invocă încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textele de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 353 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 29 mai 2006, s-a constatat că art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă nu încalcă niciuna din prevederile constituționale invocate în susținerea excepției, fiind în conformitate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. S-a reținut, în acest sens, că „termenul de o lună, în care se poate formula cerere de revizuire împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate de instanța de recurs după evocarea fondului, este socotit de la momentul pronunțării respectivei hotărâri, indiferent de momentul când partea interesată a luat cunoștință de motivele hotărârii atacate, iar acest fapt nu este de natură a încălca sau restrânge niciun drept procesual al părții.

Astfel, de principiu, hotărârea atacată prin intermediul revizuirii nu este criticată în raport de materialul dosarului existent la data pronunțării acelei hotărâri, ci numai pe baza unor împrejurări noi, necunoscute de instanța de judecată la data pronunțării. De aceea, formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate [...]”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe a Curții, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 748

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dumagas Transport” — S.A. din Podari în Dosarul nr. 1.382/215/2008 al Judecătoriei Craiova.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.382/215/2008, **Judecătoria Craiova a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dumagas Transport” — S.A. din Podari.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece îngăduie posibilitatea suspendării executării hotărârilor executorii pronunțate în materie comercială. Se arată că nu îi este permis legiuitorului să stabilească, pe de o parte, reguli speciale cum este cea a executării hotărârilor date în materie comercială, dar, în același timp, să reglementeze și posibilitatea încălcării uzuale a acestor reguli, prin adoptarea de soluții de suspendare, inclusiv fără citarea părților, după cum rezultă din prevederile art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă. În opinia autoarei excepției, „stabilirea posibilității de blocare, practic, a executării hotărârilor executorii pronunțate în materie comercială echivalează cu eludarea obligației respectării legii”.

Judecătoria Craiova consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se arată că „existența posibilității suspendării provizorii în materie comercială nu poate fi considerată ca fiind în contradicție cu procedura de executare din această materie, aceasta din urmă reflectându-se doar în niște dispoziții procedurale speciale cuprinse în Codul de procedură civilă”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat reprezentând o normă de procedură a cărei adoptare este de

competența exclusivă a legiuitorului, care poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: *„În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în quantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”*

Se susține că acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român de drept, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 135 — *Economia*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la prevederile constituționale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 107 din 11 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 15 aprilie 2003, Decizia nr. 541 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, Decizia nr. 1.010 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 27 noiembrie 2007, și Decizia nr. 443 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 16 mai 2008, prin care Curtea, pentru considerentele acolo reținute, a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă ca neîntemeiată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției pronunțată anterior de Curte, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dumagas Transport” — S.A. din Podari în Dosarul nr. 1.382/215/2008 al Judecătoriei Craiova.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 752

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marian Bostan și Maria Bostan în Dosarul nr. 9.569/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că părțile Marin Păvăloiu și Mioara Păvăloiu au depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.569/118/2007, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Marian Bostan și Maria Bostan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că reglementarea nulității recursului în cazul nemotivării lui în termen îl privează pe recurent de dreptul la un proces echitabil și de dreptul de a-și apăra interesele într-o cale de atac efectivă. Se arată că, în situația recursului declarat împotriva unei hotărâri pronunțate fără drept de apel, precum și în cazul calificării căii de atac ca fiind recurs, ar trebui să se

aplice procedura prevăzută în art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, în sensul ca motivele de recurs să poată fi depuse până la prima zi de înfățișare. În cauză, în dispozitivul hotărârii pronunțate de instanța de fond, s-a menționat „cu apel în 15 zile de la comunicare”. Instanța investită cu apelul declarat împotriva acestei hotărâri a calificat calea de atac ca fiind recurs și a pus în discuția părților nulitatea recursului pentru nemotivarea în termen, situație care a determinat ridicarea prezentei excepții de neconstituționalitate.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că „situația calificării căii de atac ca fiind recursul și mai apoi constatarea nulității căii de atac pentru nemotivarea lui în termen este de natură să restrângă nejustificat accesul liber la justiție, în condițiile în care recursul este conceput ca un ultim nivel de jurisdicție în care părțile își mai pot apăra drepturile lor”. Se arată că ar trebui ca în aceste situații să se prevadă posibilitatea depunerii motivelor de recurs până la prima zi de înfățișare ce urmează termenului în care s-a statuat asupra calificării căii de atac.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie și se arată că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și de formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care are următorul cuprins: „*Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alin. 2.*”

Aceste dispoziții sunt considerate ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și cu cele ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și la aceleași critici ca și în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 312 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 4 mai 2006, Curtea a statuat, în esență, că, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marian Bostan și Maria Bostan în Dosarul nr. 9.569/118/2007 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 763

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

alte de același gen, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dreptului în substanța sa sau principiilor și textelor constituționale de referință. Astfel, Curtea de la Strasbourg, în Cauza *Beles și alții contra Cehiei* din 12 noiembrie 2002, a constatat că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut și se pretează la limitări implicit admise, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unui recurs, având în vedere că presupune reglementarea din partea statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere. Pentru aceste motive nu poate fi reținută critica privind încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) și ale art. 24 din Constituție, precum și celor ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, prin Decizia nr. 375 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a statuat că nu poate să constate, așa cum solicită autorul excepției, incidența dispozițiilor art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, în locul celor ale art. 306 alin. 1 din același cod. Recalificarea căii de atac din apel în recurs și, în consecință, respingerea recursului ca fiind lovit de nulitate din cauza nemotivării acestuia în termenul prevăzut de lege constituie o problemă de interpretare și de aplicare a legii ce ține de resortul instanțelor judecătorești, iar nu de cel al instanței de contencios constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția pronunțată anterior de Curte, cât și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Laura Stănoiu și alții în Dosarul nr. 3.337/117/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că textele legale criticate sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.337/117/2007, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Laura Stănoiu și alții în cauza ce are ca obiect judecarea recursului împotriva sentinței prin care autorii excepției au fost obligați la plata unor sume de bani cu titlu de despăgubiri materiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 78 și 154 din Constituție. Se arată, în ceea ce privește prescripția dreptului la acțiune în răspundere patrimonială a salariaților față de angajator pentru faptele prejudiciabile născute anterior intrării în vigoare a Legii nr. 53/2003, că prevederile legale criticate nu disting dacă termenul de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune se aplică și faptelor prejudiciabile născute sub imperiul Legii nr. 10/1972.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece motivele invocate nu au nicio legătură cu cele două articole din Constituție la care se raportează autorii excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate nu contravin prevederilor constituționale referitoare la intrarea în vigoare a legii și nici principiului consacrat de art. 154 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Laura Stănoiu și alții în Dosarul nr. 3.337/117/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate: [..] c) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu următoarele texte din Constituție: art. 78 privind intrarea în vigoare a legii și art. 154 referitor la conflictul temporal de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, Curtea constată următoarele:

Susținerea autorilor excepției referitoare la încălcarea prin textele legale criticate a art. 78 din Constituție, deoarece nu prevăd dacă termenul de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune se aplică și faptelor prejudiciabile născute sub imperiul Legii nr. 10/1972, este neîntemeiată. Dispozițiile art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii reglementează termenul în care pot fi formulate cererile de soluționare a conflictelor individuale de muncă, în situația în care obiectul acestora constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator. Aceste prevederi se interpretează însă sub aspectul criticilor formulate, în contextul reglementării art. 297 din lege, potrivit căreia „*Pe data intrării în vigoare a prezentului cod cauzele privind conflicte de muncă aflate pe rolul tribunalelor se judecă în continuare potrivit dispozițiilor procesuale aplicabile la data sesizării instanțelor*”, precum și a art. 298 alin. (1) din aceeași lege, care prevede că prezentul cod intră în vigoare la data de 1 martie 2003. Or, este evident că dispozițiile legale criticate respectă prevederile art. 78 din Constituție, care stabilesc că legea intră în vigoare la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. Așadar, dispozițiile legale criticate sunt, sub acest aspect, constituționale.

Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 283 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii față de art. 154 din Constituție, Curtea constată că este, de asemenea, neîntemeiată. Prevederile constituționale referitoare la conflictul temporal de legi nu sunt incidente în cauză, deoarece se referă, în exclusivitate, la actele normative adoptate anterior intrării în vigoare a Constituției, iar Legea nr. 53/2003 a fost adoptată, evident, ulterior.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 764

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Brașov în Dosarul nr. 1.991/62/2008 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Societatea Comercială „Pro Roman” — S.A., prin consilier juridic, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.019D/2008, nr. 1.134D/2008, nr. 1.135D/2008, nr. 1.182D/2008 și nr. 1.183D/2008, care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în dosarele nr. 1.990/62/2008, nr. 139/64/2008, nr. 285/64/2008, nr. 1.996/62/2008 și nr. 1.992/62/2008 ale aceleiași instanțe.

La apelul nominal răspunde Societatea Comercială „Pro Roman” — S.A., prin consilier juridic, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.019D/2008, nr. 1.134D/2008, nr. 1.135D/2008, nr. 1.182D/2008 și nr. 1.183D/2008 la Dosarul nr. 1.018D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Societății Comerciale „Pro Roman” — S.A. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Se susține că art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003 nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției, deoarece legiuitorul are deplină legitimitate constituțională în reglementarea impozitelor și taxelor locale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că legea este cea care stabilește impozitele și taxele locale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 4 aprilie 2008, 9 aprilie 2008 și 18 aprilie 2008, pronunțate în dosarele nr. 1.991/62/2008, nr. 1.990/62/2008, nr. 139/64/2008, nr. 285/64/2008, nr. 1.996/62/2008 și nr. 1.992/62/2008, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Brașov în cauze ce au ca obiect judecarea „excepției de nelegalitate act administrativ”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003, care „obligă în anumite condiții din sfera concurenței autorității administrației publice locale să nu stabilească taxe și impozite pentru terenurile și clădirile situate în parcurile industriale”, sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 120 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, este menționată și jurisprudența Curții Constituționale.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare a fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că normele legale supuse controlului de constituționalitate nu conțin prevederi contrare art. 120 alin. (1) din Constituție. Principiul autonomiei locale nu presupune o totală independență a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 250 alin. (1) pct. 9: „ (1) Clădirile pentru care nu se datorează impozit, prin efectul legii, sunt, după cum urmează: [...]

9. clădirile din parcurile industriale, științifice și tehnologice, potrivit legii.”;

— Art. 257 lit. l): „Impozitul pe teren nu se datorează pentru: [...]

l) terenurile parcurilor industriale, științifice și tehnologice, potrivit legii”.

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu art. 120 alin. (1) din Constituție referitor la principiul descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 11 lit. l) și n), precum și ale art. 257 lit. j) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Deși obiectul excepției se referea la alte prevederi ale art. 250 și 257 din Codul fiscal, prin această decizie s-a susținut, la fel ca și în cauza de față, că exceptarea de la plata taxei pentru folosința terenurilor este discriminatorie și contravine principiului autonomiei locale prevăzut de art. 120 alin. (1) din Constituție. Curtea a constatat, prin decizia amintită, că principiul autonomiei locale nu presupune totala independență și competența exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, acestea fiind obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării, adoptate pentru protejarea intereselor naționale. În acest sens, art. 121 alin. (2) din Constituție prevede: „*Consiliile locale și primarii funcționează,*

în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe”.

Ca atare, Curtea a constatat că «autoritățile administrației publice locale nu au totală independență nici în privința stabilirii impozitelor și taxelor locale. Astfel, potrivit art. 139 alin. (2) din Constituție, republicată, „*Impozitele și taxele locale se stabilesc de consiliile locale sau județene, în limitele și în condițiile legii*”. Această prevedere constituțională obligă legiuitorul să determine, la modul general, domeniile, activitățile și veniturile pentru care consiliile locale sau județene sunt competente să stabilească impozite și taxe locale. În același sens, legea poate prevedea domeniile, activitățile, veniturile sau categoriile de persoane scutite de la plata impozitelor ori taxelor locale.

Stabilirea obligației de plată a impozitelor și taxelor locale, precum și scutirea de la plata unor impozite sau taxe pentru anumite bunuri ori venituri sau pentru anumite categorii de contribuabili se întemeiază pe principiul așezării juste a sarcinilor fiscale, prevăzut de art. 56 alin. (2) din Constituție, republicată».

De altfel, Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal prevede la art. 249 alin. (2) și art. 256 alin. (2), ca o regulă generală, în conformitate cu principiile constituționale menționate la art. 120, că impozitul și taxa pe clădiri ori pe teren amplasat în România se datorează către bugetul local al comunei, al orașului sau al municipiului în care este amplasată clădirea, iar în cazul municipiului București, impozitul și taxa pe clădiri se datorează către bugetul local al sectorului în care este amplasată clădirea. Faptul că dispozițiile legale criticate stabilesc scutiri de la plata acestor taxe și impozite constituie o excepție de la regula instituită de către cele două texte de lege, și se justifică prin importanța strategică, prevăzută de lege, pentru îndeplinirea sarcinilor statului consfințite la art. 135 alin. (2) lit. c) și d), și anume stimularea cercetării științifice și tehnologice naționale, precum și exploatarea resurselor naturale, în concordanță cu interesul național. Având în vedere aceste considerente, precum și jurisprudența Curții Constituționale, Curtea constată că susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea art. 120 alin. (1) din Constituție, prin textele legale criticate care prevăd scutiri la plata impozitului pe clădiri, este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Brașov în dosarele nr. 1.991/62/2008, nr. 1.990/62/2008, nr. 139/64/2008, nr. 285/64/2008, nr. 1.996/62/2008 și nr. 1.992/62/2008 ale Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 765

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale excepție ridicată de Delia Purice și alții în Dosarul nr. 4.433/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.076D/2008 și nr. 1.230D/2008, care au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ioan Irimie și alții în dosarele nr. 4.557/117/2007 și nr. 4.732/117/2007 ale aceleiași instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.076D/2008 și nr. 1.230D/2008 la Dosarul nr. 1.075D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că prevederile legale criticate au fost abrogate, iar soluția legislativă a fost preluată de noua lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 11 februarie 2008, 18 februarie 2008 și 14 aprilie 2008, pronunțate în dosarele nr. 4.433/117/2007, nr. 4.557/117/2007 și nr. 4.732/117/2007, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000**, excepție

ridicată de Delia Purice și alții în cauzele care au ca obiect judecarea cererilor de acordare a unor drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece Legea nr. 250/2007, care a modificat textul legal criticat, cu efectul diminuării indemnizațiilor nete, trebuia să prevadă că noul mod de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale se aplică raporturilor juridice născute începând de la data intrării ei în vigoare. Astfel, textul legal criticat, care prevede o diminuare a indemnizației în lipsa unei sancțiuni disciplinare, încalcă și dispozițiile art. 53 din Constituție, aceasta nefiind o măsură necesară într-o societate democratică.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, conform cărora legea dispune numai pentru viitor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 este inadmisibilă, deoarece textele criticate au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 250/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 19 iulie 2007, dispoziții care au următorul cuprins:

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

— Art. 23: „[...]”

(3) Baza de calcul prevăzută la alin. (1) și (2) este venitul brut realizat lunar.”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 au fost abrogate, anterior sesizării Curții Constituționale, prin art. 1 pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul protecției sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 1 octombrie 2007. Totodată, conform art. VI din ordonanța de urgență, „cu excepția art. V,

prevederile prezentei ordonanțe de urgență intră în vigoare pe data de 1 ianuarie 2008”.

Pe cale de consecință, Curtea reține că dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 nu pot constitui obiectul controlului de neconstituționalitate, având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”. Ca urmare, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

De altfel, Curtea reține că interpretarea textului de lege referitoare la modalitatea de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale aparține competenței instanței de judecată, excepția fiind, și sub acest aspect, inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Delia Purice și alții în dosarele nr. 4.433/117/2007, nr. 4.557/117/2007 și nr. 4.732/117/2007 ale Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 282704

